

Júlia

Világszerte Nr. 1

Barbara Wallace
**Szerelem, remény,
Toscana**

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 661. eredeti címe: *Saved by the CEO* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 661. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-471-4

• *Kép:* Thinkstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Louisa Harrison beleharapott a friss *cornettó*ba, és elragadtatottan felsóhajtott, amikor az édes, könnyű péksütemény szinte elolvadt a szájában.

– De most komolyan, Dani, nem tudom, hogyan csinálod. Egy ilyen szakáccsal élsz együtt, és mégsem híztál egy dekát sem, mióta idejöttél. Ha én lennék Rafe Mancini felesége, isten bizony, legalább akkora lennék, mint a kastély, amelyikben lakom.

Daniella, Louisa legjobb barátnője felnevetett.

– Éppenséggel nem egyszerű a dolog. Oda kell figyelnem a kalóriákra, annyi szent. De szerencsére az étteremben reggeltől estig talpalok, és az formában tart. Eddig sem panaszkodhattunk, de a királyi esküvő óta érezhetően megnövekedett a forgalmunk. Mindenki végig akar kóstolni egy menüsört abban az étteremben, ahol Antonio herceg és Christina hercegné esküvői menüjét készítették.

– És ezt jól is teszik. – Daniella férje, Rafe Mancini séf jött elő a konyhából, és meglóbálta a kávéskannát a frissen főzött kávéval.

– Bizony, jól. – Dani arcon csókolta a férfit. – És persze ha egyszer megkóstolják Rafe főztjét, elkerülhetetlen, hogy visszatérjenek ide.

– Sajnos azonban várniuk kell az újabb ebédre vagy vacsorára – mondta Rafe. – Szüretig tele vagyunk.

– Csodás! – Louisa töltött magának a kávéból.

Rafe Mancini úgy főzött, mint senki más, ráadásul egész Olaszországban ő csinálta a legjobb amerikai kávékat. Ez persze Dani közbenjárásának volt köszönhető, ő gondoskodott róla, hogy egy kis étlap-átalakítást követően az amerikai turisták is megtaláljanak a *Mancini*'sben mindent, amire csak vágnak.

Dani elérte a legtöbbet, amit nő elérhet: egyenrangú partnere lett híres férjének a közös munkahelyükön és a házasságukban egyaránt. Úgy látszik, tényleg léteznek olyan férfiak, akiknek tetszik, ha a párjuk sikereket ér el, ha önálló ötletei vannak, és saját élete.

Csak sajnos Louisának nem sikerült ilyen férjet kifognia.

– De nem csak a *Mancini*'s futott fel ennyire – folytatta Dani. – Donatella épp a múltkor dicsekedett, hogy a butikjukban negyven százalékkal nőtt a forgalom tavaly óta.

Az elmúlt kilenc hónapban Monte Calanetti álmostoszkánkisvárosból igazi turistaparadicsommá lépett elő. Nemcsak amiatt, hogy itt rendezték az évszázad királyi esküvőjét, hanem azért is, mert a Palazzo di Comparinóhoz tartozó kis kápolnában felfedeztek egy középkori freskót, amely műértők és művészettörténészek százait vonzotta a városba. Az, hogy a festői település még egy első osztályú éttermet is fel tudott mutatni, ahol Európa egyik legnevesebb mesterszakácsa alkotott, tovább növelte a hely vonzerejét.

– Van néhány változás ahhoz képest, amilyen akkor volt ez a hely, amikor idejöttünk, igaz? – kacsintott a barátnőjére Louisa.

A két amerikai lány tavasszal érkezett ide, és a Firenzéből Monte Calanettibe tartó buszon ismerkedtek meg. Dani számára egyfajta utolsó kaland lett volna ez az utazás, mielőtt meghozza élete legfontosabb döntését, Louisa pedig abban reménykedett, hogy a váratlanul megörökölt *palazzó*ban talán új életet kezdhet, és végre maga mögött hagyhatja a múltat.

– Már amikor kiszálltam a buszból, akkor éreztem, hogy ebben a városban van valami varázslatos – jelentette ki Dani. – Egyszerűen benne volt a levegőben.

Feltehetően azokra a szikrákra gondol, melyek már a Rafe-fel való legelső találkozásukkor ott röpdöstek körülöttük, somolygott Louisa, de végül csak annyit mondott:

– Az esküvőszervező lány is megérezhetett valamit ebből a csodából.

– A királyi esküvő vonzereje nem tart örökké – vetette közbe Rafe. – Ha véget ér az ősz, a

turisták különféle síterepek felé veszik az irányt.

– Azért a *Mancini*'sben továbbra is lesz vendég.

– Igaz, de már nem annyi, mint mostanság. És a város üzleteiből is eltűnnek majd a vásárolgató turisták.

Erre mérget lehetett venni. Monte Calanetti vonzerejéhez a jó idő is hozzátartozott, Louisa nehezen tudta volna elképzelni, ahogy a turisták esőben csúszkálnak a macskaköves utcákon, vagy éppen a befagyott szökőkútba dobálják a pénzürméket.

Lett volna persze előnye is, ha csökkenni kezd a turisták száma. Akkor végre anélkül sétálhatott volna Monte Calanettiben, hogy attól kellett volna rettegnie: valaki felismeri az utcán. Ugyanakkor azonban elég praktikus gondolkodású volt ahhoz, hogy megértse: a városka lakóinak állandó bevételre van szükségük. Sőt neki magának is.

Mostanáig abból a pénzből élt, amit a királyi családtól kapott a *palazzo* használatáért. De ez az összeg mostanra jelentősen megfogyatkozott.

– Még ha a *Mancini*'s a világ legjobb és legsikeresebb étterme lenne is – mondta Rafe –, akkor is lehangoló látvány, ha a városban körös-körül mindenütt bezárt üzletek állnak. Ki kell találnunk valamit, hogy ne csak tavasz végétől ősze elejéig jöjjenek ide az emberek, hanem egész évben.

– Hát igen. – Louisa elgondolkodva kortyolta a kávéját. – Tényleg nem ártana, ha hosszabb lenne a turistaszézon. No de hogyan érjük ezt el?

Rafe feltúrta az inge ujját.

– Egyelőre én sem tudom. Először is létre kellene hoznunk egyfajta bizottságot, ahol a helyi üzletemberek meghatározott időszakonként összegyűlhetnek egy kis ötletelésre. Ugyanúgy, ahogy a szüreti fesztivál megszervezése előtt szoktunk.

– A *palazzo* a város egyik legfőbb nevezetessége – csatlakozott a férjéhez Dani –, szóval...

– ...engem is szívesen látnátok ebben a bizottságban – fejezte be a mondatot Louisa. – Hát jó, szívesen együttműködöm.

Dani és Rafe összenéztek.

– Mi a baj?

– Van egy kis gond.

– Miféle gond? – Louisa megmarkolta a villáját. Valójában pontosan tudta, miféle, csak nem gondolta volna, hogy a barátai is tisztában vannak a problémával.

– Nico Amatuccinak is helyet kell kapnia a bizottságban – jelentette ki köntörfalazás nélkül Rafe.

– Ó... – Louisa páni félelme egy pillanat alatt semmivé vált, a helyét másféle izgalom foglalta el. – Miért lenne ez probléma?

– Nos – kezdte óvatosan Dani –, ti ketten nem vagytok valami jóban egymással.

Borízű csókok emléke sejlett fel, de Louisa gyorsan elhessegette a gondolatot.

– Rég elástuk a csatabárdot – rázta meg a fejét. – Hiszen már a kastélykert rendbetételén is együtt dolgoztunk.

– Hát persze, csakhogy... – A pár tétova pillantást váltott. – A királyi esküvőn viszont összevesztetek.

Louisa nem veszekedésnek, hanem inkább teljes agyhalálának nevezte volna, ami akkor történt.

– Ugyan, hiszen az sem volt jelentős dolog! – legyintett, ám másik kezével közben idegesen dobolt a combján. – Már rég el is felejtettem.

– Szóval akkor szerinted nem lesz gond a közös munka? – kérdezett rá Rafe még egyszer, csak a biztonság kedvéért.

– Ne butáskodj már! Hiszen valamennyien értelmes felnőttek vagyunk. Miért ne lennénk képesek egy bizottságban ülni?

– Miféle bizottságról van szó?

Mintegy végszóra, Nico Amattu lépett be az étterembe. Ha valaki másról lett volna szó, Louisa azt hitte volna, készakarva így alakította a belépőjét. De Nicónál teljesen normális volt, hogy a lehető leghatásosabb, legszínpadiasabb pillanatokban bukkanjon fel.

– Elnézést a késésért, de az esküvő óta folyamatosan dolgozunk. Mintha az egész világ Amatucci Rossót akarna inni.

Louisára pillantott, aki mindent megtett, hogy nyugodtan, higgadtan nézzen vissza rá. Csak remélni tudta, hogy a férfi nem látja rajta, mennyire izgatott.

A borász ugyanolyan remekül festett, mint mindig, pedig a pólóján izzadságfoltok éktelenkedtek, a farmerja pedig földes volt még, tehát nyilvánvalóan egyenesen a szőlőből jött. Még Louisa is kénytelen volt elismerni, hogy a férfi ugyanolyan keményen dolgozik, mint a munkásai, pedig tekintve, hogy ő az ország egyik legismertebb borásza, erre nem igazán szorult rá. De talán ezzel akarja leplezni az önteltségét és az arroganciáját, gondolta Louisa.

Nico összeráncolta a homlokát, amikor a kávéskannát meglátta.

– Amerikai? – kérdezte, és színpadiasan felsóhajtott.

– Nem kell a cirkusz. Egyszerűen csak mondd, hogy eszpresszót szeretnél. Azt is kaphatsz – utasította rendre Rafe, majd felállt, és elindult a konyha felé.

– Legyen dupla! – kiáltotta utána vigyorogva Nico.

Noha több szék is üresen állt az asztalnál, ő Louisa mellé ült le.

– Remélem, nem váratlak meg nagyon – jegyezte meg, és cinkos mosolya miatt még ez az ártatlan megjegyzés is évődően csengett.

Hát igen, ez volt Nico Amatucci. Bevetette a személyes varázsát, hogy az emberek úgy viselkedjenek, ahogy ő elvárja tőlük. Ha ez valamiért mégsem működött, parancsoló stílusra váltott, és zsarnok lett belőle. De erre csak ritkán volt szükség.

Elvett egy *cornettót*, és közben mintegy véletlenül hozzáért Louisa vállához. Áradt belőle a föld, a zöldnövények és a friss izzadság szagának vonzó és férfias egyvelege, és bármennyire is igyekezett visszafogni magát, Louisa teste ösztönösen reagált ezekre az illatokra.

Nico beleharapott a vajás tésztából készült kiflibe.

– Remélem, mindenki kipihente már az esküvő viszontagságait – mondta, miközben lenyalogatta a lekvárt és a morzsákat a hüvelykujjáról. Louisa esküdni mert volna rá, hogy szándékosan viselkedik ilyen zavarba ejtően, különösen mikor a férfi célzatosan hozzátette: – Ami engem illet, én még mindig érzem az esemény utórezgéseit.

Majd hosszan és komolyan Louisa szemébe nézett.

– Én már nem – vetette fel a fejét Louisa, és büszke volt rá, milyen szenvtelenül cseng a hangja.

De talán mégsem volt elég szenvtelen, mert Nico felhúzta a szemöldökét, és gunyorosan megkérdezte:

– Csakugyan?

Dani hirtelen felállt.

– Megnézem, minden rendben van-e a konyhában. Marcello tegnap pakolta tele az éléskamrát, és ti is tudjátok, milyen Rafe, ha valamit nem talál a zsúfoltság miatt...

– Nem mintha Rafe engedné, hogy bárki anélkül kotorásson a kamrájában, hogy ő ott állna mellette és ellenőrizné, mi hová kerül, igaz? – nevetett Nico, miután Dani eltűnt a lengőajtó mögött. – Ez egészen úgy fest, mintha a barátnőd időt akarna nekünk adni, hogy négyszemközt beszélhessünk.

– Igen, ebben van valami – ismerte el Louisa zavartan. – De miről kellene nekünk négyszemközt beszélgetnünk?

– Úgy tűnik, Dani szerint van miről.

– Szerintem meg nincs.

– Értem – bólogatott vigyorogva a férfi. – Szóval akkor ezért kerülsz engem, *bella mia*.

Szépségem? Louisa nem tiltakozott felháborodottan a becéző szó ellen. Már nem érdekelt. Elég, ha ő tudja magáról, hogy már senkinek sem a tulajdona. A legkevésbé Nicónak. Pont elég baj, hogy egyszer, az esküvőn elgyengült, és megadta magát a férfi vonzerejének.

– Egyáltalán nem kerüllek – szögezte le. – Csak sok a dolgom. Tudod, nem te vagy az egyetlen, akinek dolgoznia kell.

– Ó, hát persze. – Nico elvette az utolsó *cornettót* a tányérról, kettétörte, és a felét Louisa

tányérjára tette. Aztán feléje fordult a székével. – És mondd csak, mi az a sok munka, amit mostanában el kellett végezned?

– Egy kis ez, egy kis az – hangzott a kitérő válasz.

– Ez aztán a homályos megfogalmazás!

– Én már csak ilyen homályosan fogalmazó ember vagyok.

– Ó, dehogy, *bella mia!* – A férfi csendesen nevetett, majd bekapta a saját vajas kiflijét. – Mikor beszéljük meg azt, ami az esküvőn történt? – szegezte Louisának a kérdést egy perccel később.

– Mint már mondtam, nincs miről beszélünk. Egy kicsit elgyöngültem, ennyi az egész. Felejtsük el.

Nico felnézett, egyenesen a lány szemébe.

– És ha én nem akarom elfelejteni?

Ebben a pillanatban kivágódott a lengőajtó, és megjelent Rafe, kávécsészével a kezében. Dani közvetlenül utána érkezett.

– Egy dupla eszpresszó, rendel.

Louisa azonnal észlelte a feszültséget a házaspár között. Talán nem értettek egyet abban, hogy visszajöjjenek-e? Louisa titkon hálát adott az égnek, hogy mégis a visszatérés mellett döntöttek.

Dani próbálta vele felvenni a szemkontaktust, de a lány olyan állhatatosan tanulmányozta az abroszt és a tányérját, mintha semmi sem lehetne érdekesebb. Gyűlölte, ha így bámulják, ha megpróbálnak belelátni a fejébe. Ha egyesek azt hiszik, tudják, mit gondol.

Egyszerre nagyon szűknek érezte a blúza gallérját. Még szerencse, hogy Nico a kávéjának szentelte a figyelmét.

– Köszönöm – biccentett a férfi a barátja felé, majd belekortyolt a forró feketébe. – Isteni! Szóval, az előbb valami bizottságról beszéltek.

– Igen. Szeretnék összehozni valamiféle egyesületet a helyi vállalkozókból, akik a turizmus fellendítésén munkálkodnának. Biztos vagyok benne, hogy ha összedugjuk a fejünket, egy csomó izgalmas ötlet születik.

Nico hátradőlt a székén.

– Nos, azt hiszem, nincs annyi bevétel, aminél ne lenne jobb a még több. Kire gondoltatok? Már úgy értem, rajtunk, négyünkön kívül ki lenne még benne a bizottságban?

A két férfi felváltva mondta a neveket. Volt, akit Louisa ismert, volt, akit nem, de azt azonnal észrevette, hogy a beszélgetés irányítása idővel Rafe-től átkerült Nicóhoz. Hát igen, ehhez határozottan volt tehetsége a férfinak. Hogy mindenütt magához ragadja a vezetést. Még olyan esetekben is, mint ez a mostani, ahol a partnere is igen rátermett vezető egyéniség volt.

Louisa exférje is ez a típus volt, annyi különbséggel, hogy belőle nem áradt így az élet szeretete és az érzékiség. Steven mindig ügyelt a makulátlan megjelenésére, míg Nico mindig koszos volt, a keze pedig kerges a sok fizikai munkától. Ő legalább dolgozott, nem úgy, mint Steven, aki ha megszorult, kiszolgáltatta magát a céges kasszából...

– De azért arra ügyeljünk, hogy ne csődüljenek ide túl sokan – zökkentette ki Louisát a gondolataiból Nico hangja. – Akkor pont azt veszítené el Monte Calanetti, amiért érdemes ide jönni. Az egyediségét, a különlegességét.

– Igen, ez tényleg fontos – helyeselt Rafe. – A hagyományainkra kellene támaszkodnunk. A történelmi örökségünkre. Talán felépíthetnénk egy kampányt a kápolna és a Madonna-freskó köré... Santo Majorcában éppen fürdőhelyet építenek ki, mert meleg vizű forrásokat találtak a település közelében. Kár, hogy nekünk nincsenek ilyen rejtett kincseink.

– Jaj! – Louisa összeresztette. Dani cipőjének orra átkozottul hegyes volt, a rúgás alighanem kék foltot hagy majd a lábszárán.

A két férfi egyszerre fordult feléje.

– Valami baj van?

– Nem, semmi. – Louisa titkon megdörgölte a lába szárát, Dani azonban még mindig nem nyugodott, jelentőségteljesen pillogott rá, és a szemöldökét emelgette, hogy rukkoljon elő végre az ötletével, amin már egy ideje rágódott.